

A z e l s ő v a l l o m á s

- Virágot tessék! Virágot! Szép árvácskát!

A hang, amely a mondókát ismételteti, maga is tavaszi. Kifor-
ratlan, változó, nem gyermeké már, de még nem is férfié. Olyan, mint ez
az idő itt köröskörül: átmenet két évszak között. Egy mutálóhang, tí-
zenhárom-tizennégy éves fiú árulja így a sarkon bársony-pillantású ár-
vácskát.

Hosszuszáru, szép fiatalasszony lép a kis virágárushoz:

- Hogy adod?

Ismerősöm az asszony, néhány lépéssel arrébb megállok. Megvá-
ron, míg végez a vásárlással. Nézem addig, mert kedves látvány, ahogy
egy fiatal nő virágot vesz. Rokonai ők egymásnak, a nő meg a virág, o-
lyan hát a jelenet, mintha unokanővérek bajnának össze, sugdolózni.

Az asszony nyújtja az egyforintost a csokorért, a fiú nyújtja
a virágot.

- Csak egy csokrot kértem, véletlenül kettőt adtál, - mondja
a nő s adná vissza a másikat.

Lángbaborul a fiú arca:

- Nem véletlenül adtam, - mondja szemlesütve. - A másik aján-
dék.

Meg kellene állni egy percre most a forgalomnak, egy csillag-
nak kikönyökölnie kerekre nyílt szemmel az alkonyi felhőre, léleketét
egy pillanatra visszafojtania a világnak, mert csoda történt, emberek,
fák, langyosan lengő szellők! Csoda! Apró csoda, mindennapi, alig látszó
csoda, mégis le kéne venni a kalapot előtte, olyan tiszteletreméltó. Az
történt itt váratlanul, hogy egy kisfiú egyik másodpercről a másikra
férfi lett. Kicsike férfi, piruló férfi, rövidnadrágos, tizennégy éves
férfi, skinek a szeméből még nem surrant ki egészen a mesék visszfénye,
de férfi azért, férfi, ~~akkor~~ aki már tud nőnek vallomást tenni. Mert ez
a csokor árvácska kétségtelenül az: egy férfi első vallomása. Hányszor

ismétli meg majd még ez a fiu élete további során ezt a virágnyujtó mozdulatot! De soha többé így, soha többé ilyen tisztán, soha ilyen önzetlenül többé. Tisztelegj előtte, kerek nagyvilág!

Az asszony is elpirul, mert érzi, hogy több történet itt gyermekes kedvességnél. Egy öntudatlan, védekező mozdulattal megigazgatja a bluzát, mintha igazán férfi-tekintet ért volna hozzá. Zavartan szól a kis fiuhoz és - furcsa! - magázva, pedig az imént még tegezte:

- Dehát biztosan el kell számolnia a mamájával. Egy csokra most hiányozni fog.

A fiu férfiasan kivágja s ettől egyszerre megint kislefű lesz:

- Ó, van énnekem spórolt pénzem a perselyben!

Elneveti magát az asszony, int nekem:

- No, jöjjön, veszek neki itt a Közértben egy szelet csokoládét.

- Ne, - mondom én, - ne vegyen. Megsérti a férfit benne.

- Hát mit csináljak mást? - villan ki az asszony mosolyából a hófehér foga, mint egy sor egymás mellé fűzött egészség. - Néztém volna leeresztett szempillákkal s bugtam volna neki sokatigérően: köszönöm, uram? Jöjjön csak, jöjjön, ehhez én jobban értek, - s von a Közért felé.

Bemegyünk az üzletbe, veszünk egy Bajtárs-szeletet kis férfi-bajtársamnak, az asszony fordul s kiviszi nekik a sarokra:

- Nesze, kislefű! Kedves gyerek vagy! - s barackot nyom egy anyasat a kobakjára.

Lopva visszanezdek a kis virágéruusra, mit csinál? Fáj-e neki, hogy az első vallomása, hát bizony, csak egy ilyen barackot kapott válaszul.

Forgatja a kezében ^{a szeletet} és lelkes kis arcán könnyű felhő. Akkora csak mint egy mulékony gyermek-álom. Bizonyára fáj neki. Aztán mindenesetre beleharap a csokoládéba.

Milyen kedvesek és milyen felejthetetlenek is a csalódások, amelyeknek keserűségét egy szelet csokoládé még meg tudja édesíteni!